

[Udenrigsministeren.]

For det tredje: Der er ingen Strid om, at Bælterne har Interesse, hvis der opstaar en Kamp om Østersøen. Der synes nu ogsaa at være opnaaet nogenlunde Forstaaelse af, at vi i Danmark savner Muligheder for at lukke eller aabne Adgangen til Østersøen udover nogle faa Timer — saaledes forstaar jeg Udtalelser baade af det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen og af Ordførerne fra konservativ Side —, og naar dette er Tilfældet, ja, saa tror jeg, det vilde være nyttigt, at man forenede sine Kræfter om at gøre dette klart for den øvrige Verden. Hvis vi alle kunde samles om dette i den kommende Tid, at vi ejer ikke Militærmagt til en virkelig Indsats ved Bælterne, hvis vi kunde prente dette ind i Sindene i andre Lande, da vilde meget være naaet til Sikring af Danmarks Stilling i den kommende Tid. Det har været nævnt her, at der blev udlagt Miner i 1914, og dette er rigtigt. Det fik sin store Betydning for Begivenhedernes Udvikling. Disse Miner kunde have spærret Adgangen i nogle Timer, men ikke ud derover, hvis der var gjort et virkeligt Forsøg paa at trænge ind i Østersøen.

Det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen sagde for et Øjeblik siden i Anledning af et Svar, som jeg havde givet paa en Afbrydelse oven fra en konservativ Bænk, at hvis mine Udtalelser den Dag betød, at jeg mente, at man, hvis der var sket noget under Krigen, skulde have undladt at gøre sin Pligt, maatte han tage Afstand derfra. Jeg forstaar ikke, hvordan han kunde lægge noget saadant ind i mine Udtalelser. Det vilde dog være noget af det besynderligste, man overhovedet kunde finde paa at sige. Selvfølgelig skulde man fra vor Side have gjort sin Pligt, og selvfølgelig skulde man ogsaa have sat de beskedne Kræfter, man raadede over, ind overfor en Neutralitetskrænkelse, saaledes som Situationen var den Gang. Derom har der ingen Tvivl været paa det Tidspunkt eller paa noget andet Tidspunkt for den Retning, som jeg er Talsmand for. Men det, der blev sagt forleden Dag, var det samme, som vi sagde Gang efter Gang i Krigens Dage: at ingen Begivenheder, heller ikke en Krænkelse af Danmarks Neutralitet, skulde drage Danmark ud af dets upartiske Stilling og gøre det til Deltager i Krigen som Hjælper for den ene eller den anden af de kæmpende Parter. Tilliden til, at vor Stilling var denne, var det, der bar os igennem Krigens Begivenheder. Havde Troen derpaa ikke fæstnet sig i de

første Dage, er det meget tvivlsomt, om det var lykkedes at undgaa Danmarks Inddragen i Krigen.

For det fjerde ønsker jeg at sige, at det gennem denne Diskussion er blevet klart, at der intet Tegn er paa, at Danmarks Anseelse i Udlandets Bevidsthed er nedsat ved de Forslag, her foreligger. Den Paastand herom, hvormed man først agiterede, er ikke blevet fastholdt af de Talere, der fremførte den. De er vejet tilbage til nogle Sætninger om, at hvis Forslagene vedtages, har de en Forventning om, at saa vil Danmarks Anseelse dale. Jeg maa tro, at hvis en saadan Vedtagelse virkelig kunde medføre dette, vilde dette forvandlede Indtryk af Danmark allerede være fremkommet ved Forslagenes Fremsettelse to Gange af Landets Regering under forskellige Forhold, sidste Gang efter et Folketingsvalg, der samlede et stort Vælgerflertal for de i Forvejen kendte og under hele Valgkampen ud og ind drøftede Spørgsmaal.

For det femte er der Grund til at fastslaa, at det ærede Medlem Hr. Holstein naturligvis har Ret til at gaa ud fra, at Gesandterne indberetter fyldigt og rigtigt om Lovgivning i Danmark. Jeg har ikke Forudsætning for at kunne kontrolere de Meddelelser, han gav os om Gesandternes Indberetningsvirksomhed, men jeg tror at kunne sige, at han utvivlsomt har Ret i, at der bliver givet meget god Besked af de fremmede Gesandter, der findes her i Landet. Men derfra kan man dog ikke paa nogen mulig Maade slutte til dette, at de Stormagtspolitikere, der i den sidste Tid er faldet som Ofre for danske Journalister, ogsaa er underrettede om disse danske Forhold paa en tilfredsstillende Maade. Det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen vendte tilbage til denne Interesse for, hvad den ene og den anden fremmede havde sagt. Jeg troede egentlig, at det ærede Medlem maatte være blevet, om jeg saa maa sige helbredet for denne Citatsyge ved at høre den Samling af Citater, der blev fremført overfor ham i Eftermiddags. Enhver af os ved jo, at der kan tilvebringes Citater fra den ene Side og Citater fra den anden Side, fordi Udtalelserne nu en Gang falder prægede af Stemninger og Indstilling hos de Mennesker, som tager til Orde om disse Forhold.

Dernæst havde jeg oprigtig talt troet, at det ærede Medlems Interesse for Udlandets Dom og disse enkelte udenlandske Udtalelser, modsigende som de er overfor hinanden, var blevet noget formindsket, efter